

**Bekentenissen
van een
Rokkenjager**

Felix Sperans

Uitgeverij Gelderland

Bekentenissen van een Rokkenjager

Felix Sperans

Uitgeverij Gelderland

Uniek

Elk mensenleven verloopt zo uniek dat elk levensverhaal je verstomd kan doen staan. Ieders verhaal is speciaal, maar soms twijfel je toch. “Hoe is het mogelijk?” vraag je je dan af, of zelfs “Is dit wel echt waar?”

Ik ga je nu het wedervaren vertellen van Filip Laurent en jij zal je meermaals afvragen of het wel mogelijk is wat je hier leest. “Bestaat dat soort mensen dan echt,” zal je misschien denken, “of fantaseert de schrijver hier maar wat?” Wat je nu gaat lezen, is wel degelijk het waar gebeurde levensverhaal van Filip Laurent. Hij heeft mij de toestemming gegeven om zijn levenswandel te boek te stellen op voorwaarde dat ik niemand bekend maak, ook hem niet, en dat ik ook niemands privacy schend. Filip heeft dit boek in manuscriptvorm gelezen en heeft mij zijn zegen gegeven om het te laten publiceren. Nu is het aan jou, in het besef dat de realiteit de fictie dikwijls overtreft.

De dienst

‘Hallo Pieter, ken je me nog?’ vroeg de man vriendelijk. ‘Wij hebben nog een tijdje naast elkaar gewoond in residentie Rozenhof, weet je nog?’

Ik moet zeker aan het dagdromen geweest zijn, want ik had hem niet zien aankomen. Ik keek omhoog vanuit mijn rieten zeteltje, een beetje tegen de zon in. Het was volgens mij nog maar goed half elf en al aangenaam warm op het terras van mijn stamcafé in Leuven. De man stak de hand uit en lachte. “Wie is die kerel ook weer?” vroeg ik me af en ik schudde zijn hand. ‘Ah ja, nu je het zegt, mijn oude buurman, Frank,’ gokte ik.

‘Nee, het is Filip!’ klonk het licht ontgoocheld, ‘Filip Laurent!’ En ineens produceerde mijn geheugen alles wat ik ooit over Filip had geweten. Alles was ineens aanwezig, maar erg veel was dat ook weer niet, ook al hadden we elkaar bijna elke dag in de gang van het appartement gekruist. De klassieke groet en de oppervlakkige burenbabbels, meer was er niet geweest, en toch wisten wij stiekem van elkaar dat wij er in die tijd ongeveer dezelfde hobby op nahielden.

Filip was de lieveling van de bewoners in onze residentie. Hij groette iedereen vriendelijk en sprak al eens over het weer of over het nieuws van de dag. Misschien hoopten de medebewoners wel dat hij eens iets meer over zichzelf zou lossen, want het was een publiek geheim dat Filip een echte rokkenjagerjager was. Geregeld kreeg hij vrouwen op bezoek en hoewel niemand met zekerheid wist wat ze bij hem kwamen zoeken, was iedereen er heilig van overtuigd dat hij ze stuk voor stuk opvrijde. Dat ze zijn appartement niet kwamen schoonmaken, daarover bestond natuurlijk niet de minste twijfel. Ze waren altijd alleen, kwamen enkel ‘s avonds op bezoek en gingen

meestal pas de volgende morgen weer weg. Meer details over het leven van Filip kenden wij niet. Zelfs wat zijn beroep was, wist bij ons geen mens. Filip was het mysterie van onze blok. Mysterie, nou ja, maar toch... Er werd dan ook veel over hem geroddeld en gespeculeerd.

‘Mag ik je iets aanbieden?’ onderbrak Filip mijn flashback, terwijl hij ondertussen plaats nam in het zeteltje recht tegenover mij.

‘Eh, ja, graag! Koffie voor mij,’ stemde ik meteen in. Ik was nog niet echt bekomen van de verrassing en tegelijk was ik nieuwsgierig, ik geef het toe. Mensenlevens boeien mij altijd, allemaal. “Zou het toeval zijn dat Filip hier zit of zou hij mij iets speciaals te vragen of te vertellen hebben?” vroeg ik me af. Ik was alleszins vastbesloten om hem uit te vragen, ik had tijd.

‘Is dit je stamcafé, Pieter?’ stak Filip van wal en hij deed teken naar de dienst. ‘Mogen wij twee kopjes koffie, alsjeblief?’ En dan weer tegen mij: ‘Kom je hier dikwijls?’

‘Inderdaad, Filip, dit is al enkele jaren mijn stamcafé,’ legde ik hem uit. ‘Ik kom hier meestal twee keer per dag een kopje koffie drinken. Ik begin rond tien uur ‘s morgen, want de zaak gaat dan pas open, en de tweede keer kom ik rond twee uur in de namiddag. En geloof het of niet, maar als ik daarna naar huis ga, trek ik meteen mijn bed in om er te mediteren tot ik in slaap val. Als ik om tien uur ‘s avonds nog niet slaap, dan neem ik een slaappilletje, maar meestal mediteer ik mij in slaap.’

‘Heel speciaal,’ wist Filip en ik verwachtte dat hij meer wou weten over het mediteren. Maar hij verraste mij. ‘Als jij hier elke dag twee keer koffie komt drinken, Pieter, dan vraag ik me af hoe je erin slaagt om hier telkens terug te komen zonder ongelukken te begaan?’ Ik wist niet wat ik hoorde. Waarom zou ik hier ongelukken begaan?

‘Wat bedoel je eigenlijk, Filip?’ vroeg ik verbaasd. ‘Ik kom hier al vijf jaar en ik zou niet weten waarom ik hier

iets ongepasts zou doen!’

‘Wel, man, die dienstster die onze bestelling zopas opgenomen heeft,’ zei Filip en hij draaide met zijn ogen haar richting uit, ‘ze heet Olga zoals je intussen zelf ook al wel zal weten, die is zo knap, zo vriendelijk en oh zo lief, dat ik al een erectie krijg als ik haar zie. Zij is mijn ultieme natte droom!’

Ik keek even rond of niemand hem gehoord had, want ik voelde mij een beetje plaatsvervangend beschaamd voor zijn onverwachte taalgebruik. “Wat een introductie,” dacht ik en Filip ging enthousiast verder. ‘Haar wil ik in bed krijgen voor ik sterf, anders zal ik onvoldaan van deze aardbodem verdwijnen! Man, ik heb al met honderden vrouwen het bed gedeeld, maar die Olga daar, die slaat ze allemaal. En het lukt mij voorlopig niet om haar te verleiden, ik begrijp het niet echt. Af en toe kom ik heel speciaal vanuit Mechelen naar hier, alleen maar om bij Olga een kop koffie te drinken. Ik probeer dan een gesprekje met haar aan te knopen, eentje met een licht erotisch tintje, weet je wel. Maar “madame” wijst me telkens categoriek af en daarom vrees ik dat ze geen rokkenjagers duldt. Volgens mij is zij diep in haar binnenste trouwens een echte mannenhaatster, anders begrijp ik het niet. Ik weet goed dat zij gescheiden is en dat er momenteel geen man in haar leven is, want ik ben haar onlangs tegengekomen op een datingsite op internet. Geloof me vrij, het gebeurt niet zo dikwijls dat een vrouw mij afwijst, zeker niet als ze nog vrij is en als ik er mij terdege op toelag.’

“Wat een bluffer,” vond ik en ik had er al bijna spijt van dat hij bij mij was komen zitten. En toegegeven, tegelijk had hij ook mijn interesse gewekt, want vrouwen, daar val ook ik voor.

‘Interessant,’ kwam ik even tussen, maar Filip liep verder af: ‘Ik ken de vrouwen intussen al wel een beetje en de

verleidingstrucjes zijn me ook niet vreemd. Ik gebruik ze haast elke dag en dikwijls krijg ik waar ik zin in heb: een leuk potje seks en een boeiend gesprekje met weer een andere vrouw. En dat is altijd het meepikken waard. Elke vrouw verrijkt je leven op een of andere manier. En je hoeft echt geen jaren met een vrouw samen te leven om ze te leren kennen, tenzij je erop uit bent om ook haar negatieve kanten te achterhalen!' Hij kon met moeite een triomfantelijk lachje onderdrukken en pauzeerde even.

Filip keek mij vragend aan alsof hij verwachtte dat ik hem gelijk zou geven, maar die kans kreeg ik niet eens. Hij doceerde verder. 'Neen, die negatieve kanten hoef ik niet te kennen. Ik probeer gewoon van elke vrouw te genieten, zolang ze mij tussendoor ook maar toestaat om een kijkje te nemen achter haar masker en in haar diepste zielenroerselen. Ik zie graag vrouwen, ik geef om hen en ik houd van hen, maar samenleven, dat wil ik met niemand. Geen man die doorheeft hoe een vrouw in elkaar steekt. Omgekeerd is al even waar. Vrouwen maken mij nieuwsgierig en laten mij een andere wereld zien. Maar die Olga daar, die sluit mij uit haar wereld buiten en dat begint me danig op mijn zenuwen te werken. Als ik ergens mijn zinnen op gezet heb, dan wil ik dat ook graag hebben. A propos, zou jij eens een goed woordje voor mij willen doen bij haar? Jou vertrouwt ze allicht beter dan mij en ik zal je zeggen wat je haar moet vertellen over mij.'

Eindelijk was Filip ter zake gekomen, daar ging het dus om. 'Ik wist niet dat jij filosoof geworden was,' grapte ik en ik hield de boot af. 'Loop je nu nog altijd achter de vrouwen, Filip? Jij bent toch ouder dan ik, je moet vooraan in de zeventig zijn, als ik mij niet vergis. En dat goed woordje, dat mag je wel vergeten. Daar doe ik niet aan mee. Als jij Olga wil hebben, dan zal je dat in je eentje moeten zien te klaren.'

'Een ogenblikje, mijnheer, mij niet ouder maken dan ik al

ben, hé,' spartelde Filip tegen. 'Ik word volgende maand pas zeventig. En, als je het wil weten, ik heb nog evenveel behoefte aan seks als toen ik twintig was. Straffer nog, ik heb nu meer seks dan op mijn twintigste. Toen was ik nog te verlegen om een vrouw mee naar bed te vragen, nu houd ik mij voor niets of niemand nog in. Wat kan mij gebeuren? Vragen staat toch vrij, niet?'

En weer kreeg ik geen kans om te reageren, Filip bleef maar doorgaan. 'Geloof me, in al de tijd dat ik achter de vrouwen loop, heb ik nog niemand gedwongen met mij mee te gaan of iets tegen haar zin te doen. Ik houd me ook ver van getrouwde vrouwen, van vrouwen die in een relatie zitten en van meisjes die nog geen zestien zijn. Ik probeer alle problemen te vermijden die mijn hobby met zich meebrengt. Ik zoek alleen wat eerlijk plezier op een veilige en fatsoenlijke manier. Zo heb ik bijvoorbeeld nog nooit gevrijd zonder condoom, zelfs al hebben heel wat vrouwen mij gesmeekt om dat rubberen ding achterwege te laten. Dat zou zozegzegd hun libido temperen. Zij beweren dan dat zij de pil nemen en alleen naar bed gaan met mannen die zeker geen venerische ziekte hebben, laat staan dat ze seropositief zouden zijn, of aids zouden hebben. Maar hoe kunnen zij dat weten? Nee, ik speel het spel zoals het hoort: veilig en oprecht. Het laatste wat ik wil, is een kind of een geslachtsziekte.'

'En nu woon je dus in Mechelen, als ik je goed begrepen heb. Was Leuven je te klein geworden, dan?' vroeg ik en ik voelde dat hij me te pakken had. En ik hem, want hij ging op mijn vragen in en eindelijk zou ik een beetje zicht krijgen op de mysterieuze Filip, dacht ik toch.

'Ach, ik verhuis geregeld, kwestie van eens wat andere lucht op te snuiven en om na te gaan waar in Vlaanderen de beste vrouwen zitten. Soms denk ik er zelfs aan om daar eens een studie over te maken,' schertste hij.

'Het zou een boeiende studie zijn,' opperde ik, 'en jij zou

zeker veel onderzoeksmateriaal kunnen aanleveren.'

'Waarom ook niet, Pieter? Trouwens, ken jij beter speelgoed voor een man dan goed doorleefde seks?'

Ik schrok weer even, wat een macho. 'Filip, je gaat me nu toch niet zeggen dat je de vrouw als speelgoed beschouwt!'

'Op de keper beschouwd geniet ik van de vrouw toch het meest als ik wat met haar mag spelen, liefst tot ik er doodvermoeid bij neerval,' flapte Filip eruit. 'Wat komen wij hier anders doen dan wat plezier maken? Als je vanuit die instelling leeft, dan speel ik het liefst van al met een attractieve vrouw. Onder "spelen" versta ik dan wel de hele waaier van mogelijkheden waarover de mens beschikt om zichzelf en de ander het leven wat aangenamer te maken en om van elkaar te genieten. Zelfs mijn ouders wisten dat al. 'De duivel heeft ons met een aartsmoeilijk leven opgezadeld,' zeiden ze, 'maar gelukkig heeft God ons van een fantastisch seksapparaat voorzien zodat de mens zijn ellende tijdelijk kan vergeten of overstijgen.' En mijn ouders waren diep katholieke mensen. Maar ze waren vooral nuchter, ruimdenkend en noemden de dingen zoals zij ze zagen en niet zoals hen door de Kerk was opgedragen. Mijn ouders wisten wat ze wilden en meenden wat ze zeiden.'

Niemand weet hoe hij met seks moet of mag omgaan. Iedereen moddert maar wat aan als het op seks aankomt. Elk op zijn eigen beperkte, kortzichtige manier. Filip Laurent, psycholoog en hoofdpersoon van **Bekentenissen van een Rokkenjager** had zich voorgenomen proefondervindelijk uit te zoeken hoe je op de meest bevredigende manier aan verantwoorde seks kan geraken, zonder elke dag 'biefstuk' te moeten eten. Hij wijdde er zijn hele leven aan en heeft daar niet één dag spijt van gehad. Wie wil weten wat Filip Laurent tijdens zijn 50 jaar lange 'carrière' als rokkenjager allemaal aan de weet is gekomen en meemaakte, moet dit boek zeker lezen.

Felix Sperans (Molenbeek-Wersbeek, 3 januari 1944) is een Belgisch auteur en kunstschilder, die meer dan 25 boeken heeft geschreven. Met *Bekentenissen van een Rokkenjager* maakt hij een uitstapje naar de erotische literatuur. Gebleven zijn Sperans' formele en soms licht ironische schrijfstijl, waardoor ook dit boek, hoe afwijkend ook qua thematiek, weer veel van zijn lezers zal aanspreken.

uitgeverij
GELDERLAND
BOEKEN | KRANTEN | TIJDSCHRIFTEN

